

سلامی دگر بار با نام او

در گام دوم، جهت انتشار دومین شماره مجله «استعدادهای درخشان» بر این تلاش بوده‌ایم تا نظرات قشر مورد علاقه مجله را با حفظ خطوط کلی ارائه شده در اهداف، در حد توان رعایت کنیم.

تشویق‌های آنانکه اندکی بر سختی‌های تدارک چنین مجموعه‌ای آگاهی دارند، خستگی را از تن همکاران صبور، کم توقع و معتقد ما به در برد. فرزندان سازمان، مخاطبین اصلی این دفتر، در دومین شماره، حضوری بیشتر یافتند که نوید دهنده شکل‌گیری مطلوب‌تری برای شماره‌های بعد می‌تواند باشد.

در مقالات ارائه شده تلاش بر این است تا بتدریج و غیر مستقیم به اکثر سؤالات همکاران آموزشی، اولیاء دانش‌آموزان و فرزندان عزیزمان پاسخگو باشیم. اگر برای برخی از همکاران آموزشی حوصله تعمق بیشتری در مقالات مجله باشد در مسیر انتشار «استعدادهای درخشان» برخی از تضادهای ظاهری در خط‌مشی، برنامه‌ها، دستورالعملها و .... را بیرنگ یافته و در فضای تدریس در مراکز ادراک کم خط‌تری خواهند داشت.

آنچه مسلم است، ارتباط متقابل صمیمانه ما با شما و شما با ما دریافتن روشن‌ترین شیوه برخورد با توقعات منطقی و غیرمنطقی، درخواستهای معقول و غیرمعقول و انتظارات متناسب با توان ما و توانمندی شما مدد رسان خواهد بود.

امانتی عظیم بر دوش داریم و معتقدیم در این امانتداری، تحمل سختی‌ها، کمبودها و مشکلات از یکسو و کوتاه نظری، ساده‌نگری و پر توقعی برخی از سوی دیگر، از واقعیات جاده ناهمواری است که با انتخابی آگاهانه در آن گام نهاده‌ایم. حتی برخی از دوستانمان وقتی فرصت کالبد شکافی تلقی خود از تیزهوش را در برابرمان پیدا می‌کنند، هراس بجانمان می‌ریزند که آیا با چنین ابزارهایی ضریب تخریب چگونه باید ارزیابی و تفسیر شود.

بدینجهت است که مطالعه «استعدادهای درخشان» را، برای اینان ضروری‌تر می‌دانیم. شاید در اشارات تربیتی مستقیم و غیرمستقیم مقالات، تصحیح شیوه و تلقی، صورت پذیرد.

همه این صحبت‌ها بدین خاطر است که ایران اسلامی، باید توان علمی خود را سامان بیشتری دهد و هرچه سریعتر در بالفعل ساختن استعدادهایش، اقدامات اساسی‌تری صورت دهد که با سرآمدهای ناشناخته، نمی‌توان سرمایه‌گذاری کرد. دشمن عاطفه ندارد، او دام گستر است و بیرحم، اگر خودمان قابلیت‌ها را شناسیم، او اگر هم بشناسد برای خود خواهد شناخت. و اگر بد بشناسیم، در ناشناخته‌هایی فرو خواهیم رفت که فرصتهای بیشتری را از ما خواهد ربود. اگر باید «جهانی فکر کنیم»، جهان مظلومان زمین، شایستگی تفکر بیشتری را دارد و برای رفع مظلومیت - از ظلمی که بر همه ما رفته است - اگر مرعوب شده باشیم، پذیرش تداوم عبودیت را تثبیت کرده‌ایم.

ستیز با استکبار یک باور است که فقط در سینه‌ای می‌تواند جایگیر شود که رعب استکبار و خود درماندگی، در آن خانه نکرده باشد. امید مان به روشنی‌ها به خطا نیست، که «او» خود به ما نوید داده است که براهش - که راه‌هایی از عبودیت دیگران است - در صورت تلاش صادقانه و آگاهانه، راهیابی صحیح قطعی است و با توکل به «او» می‌توان دگر بار اندیشمندانی داشته باشیم که با خودی بیگانه نباشند.

مدیر مسئول